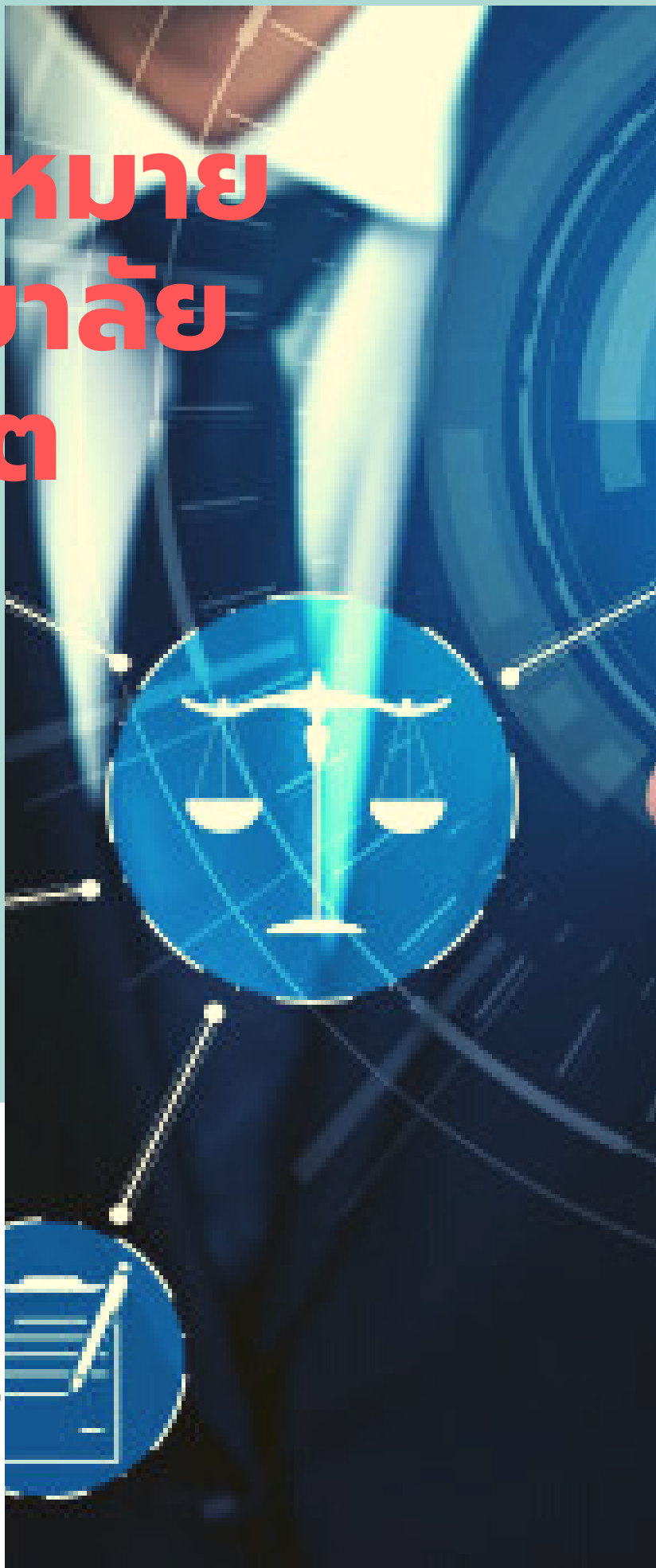

จุลสาร กองกฎหมาย มหาวิทยาลัย สวนดุสิต

ฉบับที่ 4

เดือนกุมภาพันธ์ 2564

บรรณาธิการ

สวัสดีครับ ท่านผู้อ่านทุกท่าน จุลสารกอง
กฎหมายฉบับที่ 4 นี้ ได้หยิบยกประเด็นต่อ
เนื่องจากในฉบับที่ 3 เรื่องหมิ่นประมาท โดย
ฉบับนี้กองกฎหมายขอหยิบยกประเด็นข้อ
ยกเว้นของความผิดฐานหมิ่นประมาท ที่ทำให้ผู้
กระทำที่เข้าข่ายหมิ่นประมาท ไม่มีความผิด
ฐานหมิ่นประมาท หรือไม่ต้องรับโทษ และมี
การนำเสนอคำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวข้องด้วย
อีกทั้งเรื่องของกฎหมายปกครองที่น่าสนใจ
ประเด็นเรื่องการรับทุนการศึกษา และเงื่อนไข
การปฏิบัติงานชุดใช้ทุนการศึกษา และสุดท้าย
นี้ขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุน
กองกฎหมายมาตลอดครับ

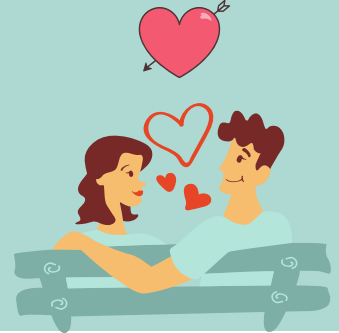
นายเอกรัฐ เผ่าพงศ์ประเสริฐ

บรรณาธิการ

สารบัญ

เรื่อง

กฎหมายน่ารู้ในชีวิตประจำวัน

หน้า

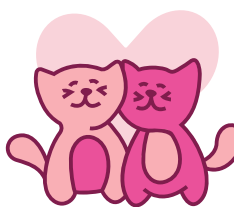
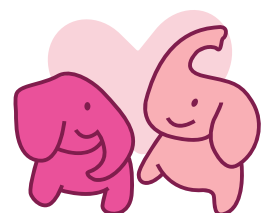
1 - 4

กฎหมายปกครองที่น่าสนใจ

5 - 6

ประกาศมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ว่า
ด้วย การลดค่าบำรุงการศึกษา เพื่อ
ช่วยเหลือนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของ
โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019
สำหรับนักศึกษารหัส 63 พ.ศ. 2564

7 - 8

กฎหมายน่ารู้ในชีวิตประจำวัน

โดย นายเอกรัฐ เผ่าพงศ์ประเสริฐ นิตกรกองกฎหมาย

ฉบับที่แล้วเราได้นำเสนอ ความผิดฐานหมิ่นประมาทไปแล้ว จุลสารกองกฎหมายฉบับนี้ จะขอนำเสนอ ข้อยกเว้นไม่ เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 ซึ่งทำให้การกระทำ ที่เข้าข่ายเป็นการหมิ่นประมาท หากเข้าองค์ประกอบในมาตรา 329 ผู้กระทำก็ไม่มี ความผิดฐานหมิ่นประมาท และมาตรา 330 ผู้กระทำไม่ได้รับโทษ ดังนี้ ครับ

ประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 329 ผู้ใดแสดงความคิดเห็นหรือ ข้อความใดโดยสุจริต

(1) เพื่อความชอบธรรม ป้องกันตนหรือ ป้องกันส่วนได้เสียเกี่ยวกับตนตามคลองธรรม
(2) ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติงานตามหน้าที่

(3) ตีชมด้วยความเป็นธรรมซึ่งบุคคลหรือ สิ่งใดอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ หรือ

(4) ในการแจ้งข่าวด้วยความเป็นธรรมเรื่อง การดำเนินการอันเปิดเผยในศาล หรือในการประชุม

ผู้นั้นไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาท

เหตุที่ มาตรา 329 ระบุให้ไม่มีความ
ผิดฐานหมิ่นประมาท เพราะเป็นการ
กระทำโดยเจตนาสุจริต โดยเหตุที่เชื่อ
ว่าการแสดงความคิดเห็นนั้นเป็นความ
จริง เพื่อความชอบธรรม หรือเปิดเผย
ข้อมูลต่อเจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย โดยมี
ตัวอย่างฎีกาที่น่าสนใจ ดังนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10034/2555

การที่จำเลยซึ่งเป็นนายกองค์การ
บริหารส่วนตำบลสระกระเทียม ออก
แถลงการณ์เป็นหนังสือแจกจ่ายแก่
ประชาชนว่าโจทก์ร่วมปลอม
ประกาศนียบัตรผ่านการอบรมงาน
ด้านคอมพิวเตอร์ขององค์การบริหาร
ส่วนตำบล สระกระเทียม และนำ
เอกสารดังกล่าวไปใช้ในการสมัครเป็น
พนักงานส่วนตำบลที่จังหวัดราชบุรี
โดยองค์การบริหารส่วนตำบลสระ
กระเทียมไม่เคยฝึกอบรมคอมพิวเตอร์
ให้แก่โจทก์ร่วม และการที่จำเลย
ประกาศด้วยการใช้เครื่องขยายเสียง
ให้ประชาชนที่อยู่ในที่เกิดเหตุทราบถึง
ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

แม้ข้อความนั้นจะมี
ลักษณะน่าจะทำให้โจทก์
ร่วมเสียชื่อเสียง ถูกดู
หมิ่นหรือถูกเกลียดชัง
แต่การกระทำของ
จำเลยมีเหตุให้เชื่อตาม
ผลการสอบสวนข้อเท็จ
จริงของคณะกรรมการ
สอบสวนที่มีความเห็น
เชื่อว่าโจทก์ร่วมทำ
ปลอมประกาศนียบัตร
จึงถือได้ว่าจำเลยแสดง
ความคิดเห็นหรือแสดง
ข้อความโดยสุจริตเพื่อ
ความชอบธรรมป้องกัน
ตนหรือป้องกันส่วนได้
เสียเกี่ยวกับตนตาม
คลองธรรม จำเลยจึง
ไม่มีความผิดฐานหมิ่น
ประมาทตาม ป.อ.
มาตรา 329 (1)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3546/2558

ข้อเท็จจริงตามที่จำเลยที่ 1 นำมาตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของตนเป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการบุกรุกที่ป่าสงวน และออกโฉนดทับที่ป่า อันปรากฏจากการสืบสวนและสอบสวนของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องทั้งในส่วนของการป่าไม้ เมื่อจำเลยทั้งสองในฐานะสื่อมวลชนมีหน้าที่เสนอข่าวสารที่เกิดขึ้นในบ้านเมืองให้ประชาชนทราบโดยเสนอข้อมูลไปตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามที่เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องสืบสวนและสอบสวนได้ความ หากใช่เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยทั้งสองสร้างขึ้นมาเองไม่ แม้ข้อความบางส่วนอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจว่าโจทก์มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิด

ทั้งการนำเสนอข่าวสารเชิงวิเคราะห์ของจำเลยทั้งสอง ก็เป็นการตีพิมพ์วิพากษ์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นไปตามข้อเท็จจริงที่ได้ความมาจากการสืบสวนสอบสวนของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องโดยสุจริตและตีพิมพ์ด้วยความเป็นธรรมอันเป็นวิสัยของประชาชนย่อมกระทำ จำเลยทั้งสองจึงไม่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทตาม ป.อ. มาตรา 329 (3)

มาตรา 330 ในกรณีหมิ่นประมาท ถ้าผู้ถูกหาว่ากระทำความผิด พิสูจน์ได้ว่าข้อที่หาว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้นเป็นความจริง ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

แต่ห้ามไม่ให้พิสูจน์ ถ้าข้อที่หาว่าเป็นหมิ่นประมาทนั้นเป็นการใส่ความในเรื่องส่วนตัว และการพิสูจน์จะไม่ใช่ประโยชน์แก่ประชาชน

มาตรา 330 วรรคแรก นี้ เป็นข้อยกเว้นของความผิดฐานหมิ่นประมาทไว้ว่าถ้าเรื่องที่หมิ่นประมาทเป็นความจริง ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ แต่มีข้อควรระวัง อยู่ในมาตรา 330 วรรคสอง ที่เป็นข้อยกเว้นของข้อยกเว้นในวรรคแรกอีกที กล่าวคือ เป็นข้อห้ามไม่ให้พิสูจน์ว่าเรื่องที่ได้หมิ่นประมาทออกไป แม้เป็นความจริงแต่หากเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ ผู้กระทำก็จะได้ไม่ได้รับประโยชน์ตามมาตรา

เนื่องเพราะกฎหมาย ไม่ต้องการให้ประชาชนเข้าไปยุ่งกับเรื่องส่วนตัวของคนอื่น ที่ไม่เป็นประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น แม้เรื่องที่หมิ่นประมาทจะเป็นเรื่องจริง แต่หากเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ส่วนรวม หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนผู้กระทำก็มีความผิดตามกฎหมายอยู่ โดยมีตัวอย่างฎีกา ดังนี้

ตัวอย่างคำพิพากษาศาลฎีกา มาตรา 330

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7435/2541

การที่จำเลยตีพิมพ์การกระทำหรือพฤติกรรมของโจทก์ซึ่งเป็นสมาชิกสภาจังหวัดตามคำสั่งกรมตำรวจนั้น แม้เป็นข้อความหมิ่นประมาทโจทก์ก็ตาม แต่ก็มิใช่เป็นการใส่ความในเรื่องส่วนตัว เพราะเป็นเรื่องตีแผ่สิ่งประพฤติกู้ร้ายและกระทำหน้าที่มิชอบของโจทก์ขณะเป็นข้าราชการตำรวจเพื่อให้ประชาชนรับทราบและให้ผู้ประพฤติกู้ร้ายสงบลงได้ ย่อมเป็นข้อความที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน ซึ่งจำเลยมีสิทธิพิสูจน์ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 330 วรรคท้าย ดังนั้นเมื่อจำเลยได้ตีพิมพ์ข่าวในหนังสือฉบับพิพากษาเกี่ยวกับการกระทำของโจทก์ตามความเป็นจริง

จำเลยย่อมไม่ต้องรับโทษ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1312/2542

จำเลยลงพิมพ์โฆษณาใส่ความโจทก์ในหนังสือพิมพ์ ด.ฉบับที่ 153,154 และ 156 โดยมีได้คำนึงถึงความเสียหายของผู้ที่ตกเป็นข่าว หลังจากที่โจทก์ทราบข่าวที่จำเลยเสนอในฉบับที่ 153 แล้ว ธนาคาร ก. ได้ออกแถลงการณ์ 2 ฉบับ ยืนยันว่าไม่ได้ ไล่โจทก์ออก และโจทก์ไม่มีพฤติการณ์เสื่อมเสียในการทำงาน แต่ได้ปฏิบัติงานด้วยความวิริยะอุตสาหะตลอดมา แต่จำเลยก็ยังลงข่าวในฉบับที่ 154 ว่าแถลงการณ์ดังกล่าวเป็นแถลงการณ์ปลอม และยังคงยืนยันใส่ความโจทก์เพิ่มขึ้นอีก ทั้งนี้จำเลยไม่มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงให้แน่นอนก่อนที่จะพิมพ์โฆษณาข้อมูลที่ได้มาจากแหล่งข่าวเสียก่อน โดยมุ่งแต่จะจำหน่ายหนังสือพิมพ์ให้ได้จำนวนมากเป็นสำคัญ ข้อความที่จำเลยลงพิมพ์โฆษณาตามฟ้อง จึงเป็นข้อความที่จำเลยมิได้แสดงโดยสุจริต การกระทำของจำเลย จึงไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 329 ที่จะไม่มีความผิด และไม่ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 330 วรรคแรก ที่จะไม่ต้องรับผิด

กฎหมายปกครองที่น่าสนใจ

กรณีผู้ได้รับทุนการศึกษาไม่สำเร็จการศึกษาภายในเวลาที่กำหนด ยังสามารถปฏิบัติงานชดใช้หนี้ทุนการศึกษาได้หรือไม่ ?

ประเด็นปัญหาดังกล่าว มีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งมหาวิทยาลัย ในฐานะผู้ให้ทุนการศึกษา และ ผู้ปฏิบัติงาน ในฐานะผู้ที่ได้รับทุนการศึกษา หากผู้รับทุนฯ ไม่สามารถสำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่สัญญากำหนด โดยเหตุที่ทำให้ไม่สำเร็จการศึกษานั้น ไม่เข้าข้อยกเว้นใดของสัญญาฯ ที่จะทำให้ผู้รับทุนพ้นผิดในหนี้ทุนการศึกษาแล้วนั้น มีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. 698 / 2560 คดีหมายเลขแดงที่ อ. 3 / 2564 อธิบายไว้ดังนี้ครับ

ข้อเท็จจริงในคดี ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ผู้รับทุนฯ) เป็นอาจารย์ประจำของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ให้ทุนการศึกษา โดยเป็นสัญญาให้ทุนการศึกษา เพื่อศึกษานอกเวลา มีกำหนดระยะเวลาศึกษา 3 ปี (ตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม 2546 ถึง วันที่ 26 ธันวาคม 2549) และมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน

ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ใช้เวลาศึกษาระดับปริญญาเอกในสถาบันของผู้ฟ้องคดีเอง ตั้งแต่วันที่ 27 ธันวาคม 2546 ถึง วันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2553 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 6 ปีเศษ ซึ่งถือเป็นการผิดสัญญาให้ทุนฯ เพราะไม่สำเร็จการศึกษาภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ในระหว่างนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 มีการปฏิบัติงานต่อมาในสังกัดของมหาวิทยาลัย โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ถูกหักเงินเดือนบางส่วนเพื่อชำระหนี้ทุนการศึกษาให้มหาวิทยาลัย โดยไม่ได้ทำหนังสือขอรายงานตัวกลับเข้าปฏิบัติงาน และ มหาวิทยาลัยก็ไม่ได้เรียกให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 กลับเข้าปฏิบัติงานตามสัญญาให้ทุนฯ เช่นกัน

การสิ้นสภาพบุคคลากร กับ การปฏิบัติงานขาดใช้หนี้ทุนฯ

จนกระทั่งต่อมามหาวิทยาลัยมีคำสั่งเลิกสัญญาจ้าง ตั้งแต่วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2558 มีผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 สิ้นสภาพบุคคลากร เมื่อสิ้นสภาพบุคคลากร มหาวิทยาลัยก็ไม่สามารถหักเงินเดือนได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ก็ไม่สามารถปฏิบัติงานขาดใช้หนี้ทุนการศึกษาได้ โดยมหาวิทยาลัยมิได้แจ้งยกเลิกสัญญาให้ทุนฯ และงดให้ทุนฯ และแจ้งให้ผู้รับทุนฯ กลับมาปฏิบัติหน้าที่ ศาลปกครองสูงสุดจึงเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ปฏิบัติหน้าที่ต่อมหาวิทยาลัยอยู่เมื่อไม่สำเร็จการศึกษา จึงไม่ถือเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้ทุนให้แก่มหาวิทยาลัยผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เนื่องจากในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ปฏิบัติงานในสังกัดของมหาวิทยาลัยผู้ฟ้องคดี ไม่ว่าจะในขณะที่รับทุนฯ หรือผิดสัญญารับทุนฯ จนกระทั่งพ้นสภาพบุคคลากร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ยังมีสิทธิยังมีสิทธิได้รับเงินเดือน การเลื่อนขั้น และเลื่อนเงินเดือนตามระบบบริหารงานบุคคลทั่วไป จึงถือเป็นการปฏิบัติราชการตามปกติทั่วไปเท่านั้น ไม่ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ขาดใช้ทุนฯ แต่อย่างใด

ประเด็นต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ต้องขาดใช้เงินทุนเพียงไร คดีนี้มีมติของคณะกรรมการกองทุนการศึกษาเพื่อพัฒนาบุคลากรมหาวิทยาลัย ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 รับผิดชอบเป็นเงิน 684,000 บาท เท่ากับจำนวนเงินทุนการศึกษา เนื่องจากเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีไม่สำเร็จการศึกษา ได้ทำงานตลอดมาและมีการหักเงินเดือน คณะกรรมการจึงมีมติให้รับผิดชอบเท่าจำนวนทุน ไม่ต้องรับผิดชอบตามสัญญาที่ให้ขาดใช้ เบี้ยปรับอีก 3 เท่า พร้อมทั้งดอกเบี้ยตามกฎหมาย

ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ 2 ในฐานะผู้ค้ำประกัน ตามสัญญาค้ำประกันให้ทุนการศึกษา ย่อมต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ตามข้อผูกพันที่ระบุไว้ในสัญญาให้ทุนฯ ทุกประการ

ประกาศมหาวิทยาลัยสวนดุสิต ว่าด้วย การลดค่าบำรุง
การศึกษา เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัส
โคโรนา2019 สำหรับนักศึกษารหัส 63 พ.ศ. 2564

ลดค่าเทอม !!!

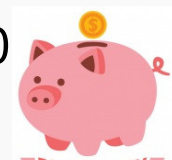

1. ประกาศนี้ใช้บังคับตั้งแต่ 11 กุมภาพันธ์ 2564

2. ให้นักศึกษารหัส 63 ที่ลงทะเบียนในเทอม 2 ได้รับส่วนลดค่า
บำรุงการศึกษา โดยมีเงื่อนไข

2.1 นักศึกษาที่ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษาเทอม 2 ปี
การศึกษา 63 มาแล้ว มหาวิทยาลัยจะคืนส่วนลดร้อยละ 10
ภายใน 30 วัน

2.2 นักศึกษาที่ยังไม่ชำระค่าธรรมเนียมการศึกษา เทอม 2
ปีการศึกษา 63 มหาวิทยาลัยจะลดค่าบำรุงการศึกษาร้อยละ 10

3. นักศึกษาขอผ่อนชำระค่าบำรุงการศึกษาได้ โดยแบ่งชำระ 3
งวด และต้องชำระให้เสร็จภายใน ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา
2563

4. มหาวิทยาลัยจะไม่คิดค่าปรับการลงทะเบียนล่าช้า และการ
ชำระค่าธรรมเนียมฯ ล่าช้ากว่ากำหนดสำหรับนักศึกษาทุกคนที่
ลงทะเบียนเรียน ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2563

QR CODE

เว็บไซต์กองกฎหมาย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

<https://sdulaw.dusit.ac.th/wp-content/regular/file/2564-U02C-787.pdf>